

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **B. N. P.**, nar. ..., evidenční číslo ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. na adrese V. 20, K., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2016, č.j. OAM-699/ZA-ZA11-HA11-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že je založeno na nesprávném posouzení skutkového stavu. Dále vytýká žalovanému, že nechal bez povšimnutí skutečnost, že žalobce byl v České republice (dále také jen „ČR“) odsouzen za distribuci drog, za což mu v zemi jeho původu hrozí až trest smrti. Byť se o tom žalobce nezmínil, bylo dle jeho názoru povinností žalovaného zabývat se i touto skutečností, která v řízení vyšla najevo a postupovat

tak, aby chránil zájmy žalobce. Bylo tedy jeho povinností posoudit, zda tento důvod není způsobilý pro udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že tak žalovaný neučinil, zatížil své rozhodnutí zásadní vadou spočívající v porušení § 3 správního řádu. Žalobce nesouhlasí rovněž s tím, jak správní orgán vyhodnotil požadavek policistů v zemi jeho původu na poskytnutí úplatku. Dle jeho názoru žalovaný tento stav bagatelizuje, když žalobci vytýká, že si na jednání policistů nestěžoval u kompetentních orgánů. Žalobce pociťoval při jednání s policií, která požadovala úplatky, nadřazené chování a ponižování, které vnímal jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Dále žalobce poukázal na nedostatečně zjištěný skutkový stav v otázce jeho předchozího pobytu na území ČR, kde pobývá od roku 1998 a v této souvislosti má za to, že správní orgán náležitě neposoudil možnost udělení humanitárního azylu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě připomněl „azylovou historii“ žalobce (viz níže) se závěrem, že žalobce o mezinárodní ochranu žádá v situaci, kdy je ohrožen správním vyhoštěním, tedy z důvodu legalizace pobytu. Žalovaný v této souvislosti odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) týkající se problematiky legalizace pobytu, jíž nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany stejně tak jako důvody ekonomické (k tvrzení žalobce, že se do země původu nemůže vrátit z důvodu nedostatku finančních prostředků). Uvedený argument podpořil rovněž odkazem na judikaturu NSS, dle které ekonomické potíže nejsou relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

K žalobní námitce ohledně ohrožení trestem smrti či mučením v případě návratu do země původu žalovaný uvedl, že žalobce ji v průběhu správního řízení ve věci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuplatnil. Žalovaný poukázal na to, že žalobce byl v ČR v roce 2009 pravomocně odsouzen za pěstování a distribuci drog k trestu odnětí svobody na 4 roky, po uplynutí 2 let mu byl zbytek trestu prominut. Následně se na přání své matky do Vietnamu vrátil za účelem založení rodiny a v zemi původu žil a pracoval, aniž by byl za páčání trestné činnosti v ČR místními orgány pronásledován. Dle žalovaného je tedy zřejmé, že nejen podle judikatury ESLP, ale i orgány činnými v trestním řízení v zemi jeho původu, je respektována zásada „ne bis in idem“ (ne dvakrát o tomtéž) ve vztahu k jedné osobě. Upozornil i na překážku věci rozhodnuté (*rei iudicatae*). Dle názoru žalovaného se institut mezinárodní ochrany sloužící k ochraně cizinců před orgány země původu neváže k okolnostem, které jsou spjaté s územím, kde žalobce žádá o mezinárodní ochranu. Žalobce tedy může jen stěží úspěšně namítat, že v předchozím správním řízení správní orgán nepostupoval tak, aby chránil jeho zájmy. K humanitárnímu azylu žalovaný zopakoval, že na jeho udělení není právní nárok. Uvedl, že rodinná a sociálně ekonomická situace žalobce nesvědčí o zvláštním zřetele hodném důvodu pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný má za to, že dodržel procesní postupy, řádně a úplně zjistil skutkový stav a na základě toho kvalifikovaně rozhodl. V podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí a obsah správního spisu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 8. 2016 a následném pohovoru provedeném stejného dne žalobce uvedl, že je vietnamské národnosti, nevyznává žádné náboženství, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Je ženatý, má 2 děti, manželka s dětmi žijí ve Vietnamu. Do ČR přicestoval již v roce 1998 za účelem výdělků, získal povolení k trvalému pobytu. V roce 2009 byl v ČR odsouzen za pěstování marihuany k trestu odnětí svobody na 4 roky, po dvou letech mu byl zbytek trestu prominut. V roce 2011 se na přání své matky do Vietnamu vrátil za účelem sňatku a založení rodiny. Vlast naposledy opustil 30. 4. 2016 a přicestoval do ČR, protože nesouhlasí s tamním vládnoucím komunistickým režimem a korupčním prostředím. Uvedl, že ve Vietnamu se živil jako řidič nákladního automobilu. Opakovaně byl zastaven policisty s tím, že údajně spáchal přestupek, požadovali po něm peníze a pokud by nezaplatil, zabavili by mu auto. Poprvé se tak stalo v květnu 2012. Od té doby ho zastavili asi 15x až 20x, důvod mu nesdělili a hned po něm chtěli peníze. Pokaždé jim zaplatil v přepočtu dva až tři tisíce Kč. Uvedeným potíží čelí každý člověk v jeho vlasti, nepovažuje se za výjimku. Rovněž mu vadila byrokracie na úřadech a neochota úředníků spojená s úplatkářstvím. V dubnu 2016 se rozhodl pro opuštění vlasti, chtěl se vrátit do ČR a prodloužit si pobyt. Zde však zjistil, že trvalý pobyt mu byl v roce 2013 zrušen, neboť pobýval mimo ČR a nereagoval na písemné výzvy správního orgánu. O opětovné získání legálního pobytu se ani nepokusil, obával se neúspěchu. Obdržel výjezdní příkaz k opuštění ČR ve lhůtě dvou měsíců. Z důvodu nedostatku finančních prostředků se nemůže vrátit zpět do vlasti a zařídit si vše potřebné pro legalizaci pobytu v ČR. Pokud by se do Vietnamu vrátil, nezbývalo by mu než souhlasit s režimem a životem, který tam vedl. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výpovědi žalobce o udělení mezinárodní ochrany a dále z informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, pocházejících z různých informačních zdrojů z roku 2015 a 2016, které jsou citovány na straně 3 napadeného rozhodnutí a jsou součástí správního spisu. Žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nevznnesl žádné námítky proti zdrojům informací ani způsobu jejich získání, neučinil žádné návrhy na jejich doplnění.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,

jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí a na pozadí opatřených informací o zemi původu, které soud vzhledem ke skutečnostem sděleným žalobcem v průběhu správního řízení považuje za dostatečné a aktuální. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na podkladě tam citovaných informací o zemi původu žalobce (strany 3-4) obecně popsal společensko - politickou situaci ve Vietnamu, působení vládnoucí Komunistické strany. Připouští v této souvislosti, že ve Vietnamu dochází k omezování základních práv včetně svobody projevu, tisku, názoru, sdružování. Z výpovědí žalobce je zřejmé, že nebyl ve své vlasti politicky organizován ani jakkoli aktivní, vyjádřil toliko obecný nesouhlas s politikou vietnamské komunistické strany bez uvedení jakéhokoliv konkrétního negativního jednání či dopadu vůči své osobě. Nelze tedy dospět k závěru, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, či že by mu hrozilo pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť své názory veřejně neprojevil a nebyl v tomto směru nijak a nikdy perzekuován.

Žalobce zmínil potíže s policisty v zemi svého původu, kteří mu měli ukládat pokuty za přestupky, kterých se nedopustil. Uvedeným potížím, jak sám v průběhu správního řízení uvedl, však čelí každý člověk v jeho vlasti, nepovažuje se v tomto směru za výjimku. Je tedy zřejmé, že uvedené korupční jednání policistů, jehož cílem bylo vlastní nezákonné obohacení, je obecným negativním jevem v zemi původu žalobce, kterému žalobce nebyl vystaven z důvodů azylově relevantních, nýbrž je mu vystavena většina tamních obyvatel.

Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 6 téhož zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou. Podle § 2 odst. 7 azylového zákona pronásledováním nebo vážnou újmou není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou

dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Žalovaný včetně odkazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že tím, že žalobce nepodal stížnost k orgánům nadřízeným dopravním policistům, neprokázal, že by vietnamský stát jednání vyděračů schvaloval, toleroval či jej přímo podporoval. Uvedený závěr s ohledem na výše uvedenou definici pronásledování a platnou judikaturu NSS považuje krajský soud za správný. Žalobcova zmínka o byrokracii na tamních úřadech spojená s úplatkářstvím, která je dle jeho vyjádření rovněž obecným jevem v zemi jeho původu, nezakládá sama o sobě relevantní důvod pro udělení azylu. Z azylového příběhu žalobce vyplývá, že svou vlast opustil již v roce 1998 za účelem výdělků a z uvedeného důvodu také získal na území ČR povolení k trvalému pobytu. Původně povolený pobyt v ČR mu však byl zrušen, neboť žalobce se vrátil do Vietnamu, kde zůstal pět let a neplnil si své povinnosti ve věci pobytového statusu vůči správním orgánům ČR. O mezinárodní ochranu požádal až poté, kdy mu byl vystaven výjezdní příkaz k vycestování a hrozilo mu správní vyhoštění. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal zcela účelově z důvodu legalizace svého pobytu. Soudu na tomto místě nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a které žalobce v minulosti bez problémů využíval. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 nebo ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010). Stejně tak ekonomické důvody (snaha žalobce vydělat v ČR peníze pro rodinu) nejsou relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Případ žalobce nevykazuje ani důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárního důvodu dle § 14 cit. zákona, na jehož udělení není právní nárok. Posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá*

žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Žalovaný v rámci své úvahy hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a neshledal v jeho případě důvody zvláštního zřetele hodné. Žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle § 14a odst. 2 téhož zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že neshledal u žalobce skutečné nebezpečí vážné újmy ve výše uvedeném smyslu. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany podrobně věnoval na stranách 7 až 9 napadeného rozhodnutí. Řádně se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. V daném případě žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce byl ve Vietnamu vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. a) či b) zákona o azylu. Žalobní námitka stran povinnosti žalovaného zabývat se skutečností, že žalobce byl v ČR odsouzen za

distribuci drog, za což mu v zemi jeho původu hrozí až trest smrti, není důvodná. Žalobce uvedenou obavu pro případ návratu v průběhu správním řízení vůbec nezmínil, stejně jako neuvedl, že by z uvedeného důvodu byl státními orgány země svého původu pronásledován. Z výpovědi žalobce je naopak zřejmé, že se po svém návratu do Vietnamu a pětiletém tamním pobytu zařadil do běžného života, založil rodinu, pracoval, aniž by měl se státními orgány v uvedeném směru jakékoli potíže. Žalovaný rovněž přesvědčivě zdůvodnil, že ve Vietnamu neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Krajský soud tak po zhodnocení výpovědi žalobce, posouzení doby a hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.

Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval dostatečně všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, stejně tak důvody dle § 14b zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, dle kterého *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“*.

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnil. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. září 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. P.